

Bolo to v jeseni 1997. Nebolo to pre mňa práve najjednoduchšie obdobie. Po piatich týždňoch jazykového kurzu som začal štúdium na rímskej univerzite Urbaniana. Nemal som čas na seba, nemal som čas na modlitbu. Aj Boh musel pochopiť, že nemám čas vysedávať v kaplnke - dopoludnia univerzita, popoludní jazyková škola. Ved' ani obed som nemohol zjesť v klude, už pred jeho zakončením som bežal na metro, aby som bol na taliančine načas. Ešte aj moji spolubratia boli „hrozni“ - nikto ma nechápal, každý mi len ubližoval...

Potom mi to Boh ukázal: „Fajn, nemáš čas sedieť v kaplnke, ale... Dve hodiny denne tráviš cestovaním.“ Pol hodiny peši na univerzitu, pol hodiny naspäť. Pol hodiny metrom do jazykovky, pol hodiny naspäť. Dve hodiny... Viete, koľko to je? Napríklad 400-krát *Pane, Ježišu Kriste, Synu Boží, zmiluj sa nado mnou hriešnym*. Stovka do školy, stovka späť. Nooo, niekedy to bolo len 97 a niekedy zasa 112. A práve to mi vyhovovalo. To, že som nebol viazaný na nejaké desiatky či nejaké iné „množstevné veličiny“. Jednoducho som začal vtedy, keď som mohol, a skončil som vtedy, keď to bolo potrebné. Keď sa pri mne v metre pristavil človek, ktorý už vystupoval, a šepol mi: „Padre, pomodlite sa aj za mňa, prosím!“, mohol som prestať a usmiať sa na neho a o chvíľu pokračovať ďalej. Bez akéhokoľvek vracania sa naspäť alebo riešenia, kde som to skončil. Mohol som si to šepkať či spievať, alebo si to len opakovať vo svojej mysli. Ako pomôcku, skôr na sústredenie sa než na počítanie, som mohol použiť čotky alebo aj ruženec. Dávalo mi to veľkú slobodu a som presvedčený, že neexistuje iba jeden jediný „správny“ spôsob Ježišovej modlitby.

Zo dňa na deň moje srdce naplňalo čoraz viac pokoja. Ešte aj moji spolubratia sa začali meniť - už neboli také „paskudy“ ako predtým J. Lebo Boh menil mňa, moje srdce, môj pohľad.

Musím sa priznať, že si na tieto chvíle vždy rád spomínam a niekedy mi chýbajú. Keď som sa ako novokňaz dostal do Starej Ľubovne, z fary do chrámu som to mal nejakých 15 minút, a tak som tam a naspäť málokedy chodil autom, aby som mohol pokračovať v tom, čo ma Boh naučil v Ríme. Teraz už mám do chrámu necelú minútu a za ten čas sa toho veľa stihnúť nedá. A tak si hľadám iné spôsoby, ako sa modliť Ježišovu modlitbu.

P.S.: Deti z Gréckokatolíckej rómskej misie v Čičave vám so svojou animátorkou ukážu, ako sa čotky robia a ako sa Ježišovu modlitbu modlia oni.

Milan Zaleha CSsR

Foto: [Michael Walk](#) / [Unsplash](#)

Článok bol publikovaný v časopise [Zasvätený život 02/2019](#).

The post [Čotky - Ježišova modlitba](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)